

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 57. S. Bernardus. Officium Episcoporum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

§. LVII.

Sæcul. XII.
A. C. 1128.*S. Bernardus. Officium Episcoporum.*

In Francia cum Henricus Archiepiscopus Senonensis Daimberto, anno millesimo centesimo vigesimo secundo successisset, & Regiminis initio officia Boni Pastoris negligeret, ex admonitionibus Geofridi Episcopi Carnotensis, & Buchardi Episcopi Meldensis, Suffraganeorum suorum, fervorem Præsule dignum concepit; quod ubi ad aures S. Bernardi pervenit, lætissimus ad Henricum anno circiter millesimo centesimo vigesimo sexto prolixam Epistolam, seu potius Tractatum de Episcoporum Officio, dedit, ab ipso Henrico rogatus, ut ei novum aliquod Opusculum de rebus Spiritualibus scriptum mitteret. In exordio notat, arduum ac periculosum esse munus Episcopi, tum addit: *Cum ergo nuper Episcopum Meldensem de rebus ad vos pertinentibus interrogassem, magna fiducia respondit: puto hominem ex hoc jam consiliis se subacturum Carnotensis Episcopi. Hoc ab eo responsum tam lætus accepi, quam certus fui consilia viri fidelissima fore; secure, ni fallor, præfatis ambobus viris & vos & vestra credetis.*

*Mabill. ad-
mon. ad
Opusc. 2.
S. Bernardus.*

Opusc. I. c. I.

Tum S. Bernardus Archiepiscopum hortatur, ut Ministerium Episcopale honorari

c. 2.

Sæcul. XII. norari curet, non autem, inquit, in cultu
 A.C. 1128. vestium aut equorum fastu, non amplis

ædificiis, sed ornatis moribus & operibus
 bonis. Si S. Paulus pretiosas vestes in fe-

Tim. 2. 9. minis reprehendit, quanto magis in Epi-
 scopis? clamant vero nudi, clamant fa-
 melici, dicite, Pontifices, in freno equi
 quid facit aurum? quid gemmæ in cultu
 mularum vestrarum? dum non curatis
 nos fame perimi, & crura nostra saltem
 caligulis non tegitis. Inferius ad ambi-

c. 7. tionem Clericorum transiens ait: Hodie
 viles se æstimant & inglorios, qui quocun-
 que eminentiori in loco non fuerint subli-
 mati. Pueri & adolescentuli ob sangui-
 nis nobilitatem promoventur ad Ecclesia-
 sticas Dignitates, & a Magistri ferula
 transferuntur ad imperandum Presbyte-
 ris. (*) Sed brevi discunt Ecclesias sibi
 vindicare, & Subditorum vacuare mar-
 supia. Et infra: Ceterum curritur ab
 omni ætate & ordine ad Beneficia Eccle-
 siastica, quibus annexa est cura anima-
 rum, tanquam ea adeptus quisque deinceps
 sine cura victurus sit. Nec mirum, vi-
 dentes quippe illos, qui jam proprios hume-
 ros huic sarcinæ submiserunt, non solum
 non gemere tanquam sub onere, sed insu-
 per

(*) Hic addit S. Bernardus: Lætiores quod
 virgas evaserint, quam quod meruerint princi-
 patum.

per appetere plus onerari, non deterrentur
 periculis, quæ cupiditate occæcati non vi-
 dent. Si factus quis fuerit in quacun-
 que Ecclesia Decanus, non contentus una Di-
 gnitate, plures sibi, imo quotquot potest non
 solum in una sed in pluribus Ecclesiis con-
 quirere satagit, & si faveat occasio bis re-
 lictis occupabit Episcopatus honorem. Sed
 nunquid sic satiabitur? Episcopus Ar-
 chiepiscopus esse desiderabit; quod forte
 consecutus, rursus nescio quid altius so-
 mnians, laboriosis itineribus Romanum
 statuet frequentare Palatium, & sumptuo-
 sas amicitias sibi comparare. Alii cum
 præsideant urbibus valde populosis, & to-
 tas provincias in suæ Diæcesis ambitu in-
 cludant, occasione inventa ex quocunque
 veteri privilegio, vicinas sibi civitates
 subicere satagunt. Hujus rei gratia non
 pigritantur crebro tenere limina Aposto-
 lorum, inventuri & ibi (quod magis do-
 lendum est) qui suæ faveant improbæ vo-
 luntati. Non quod valde Romani curent,
 quo fine res terminentur, sed quia valde
 diligunt munera. Nude nuda loquor, nec
 retego verenda, sed inverecunda confuto.

Postquam deinde S. Bernardus humi-
 litatis studium Episcopis commendavit,
 de Abbatibus conquerens, miror, inquit,
 quosdam in nostro Ordine monasteriorum
 Abbates, sua professione ad hujus virtutis
 exercitium magis obstrictos, propriis nolle
 obedire

Sæcul. XII.
 A.C. 1128.

c. 9.

c. 35.

Sæcul. XII. *obedire Episcopis. Quid hoc est præsum-*
 A.C. 1128. *ptionis o Monachi? neque enim quia Præ-*
 Exemptio *lati monachis, ideo non amplius monachi*
 ab Episcopo *estis. Tum infra: Non propter me, in-*
 damnatur. *quis, id facio, sed quæro Ecclesiæ liberta-*
tem. O libertas omni, ut ita loquar, ser-
uitute servilior! absit a me hujusmodi li-
bertas, quæ me pessimæ addicit servituti su-
perbiæ. Certus sum enim, si quocunque
tempore jugum Pontificis mei a propriis
cervicibus excutere tento, quod Satana
mox tyrannidi me ipsum subjicio. Quis
dabit mihi centum in mei custodiam pa-
stores? quanto plures sentio mei curam
gerere, tanto securior in pascua exeo.
Stupenda insania! nec dubito, nec cunctor
plurimas alienas animas a me custodiendas
colligere, & unum super propriam gravor
habere custodem, rationem pro me reddi-
turum. Quid igitur vos, o monachi!
Sacerdotum gravat auctoritas? metuitis
infestationem? sed si quid patimini pro-
pter justitiam beati eritis. An vitam
Episcoporum Sæcularem contemnitis? sed
nemo Sæcularior Pilato, a quo Dominus
Noster judicari sustinuit, & cujus pote-
statem datam ipsi fuisse de super declaravit.
Ite nunc monachi & resistite Christi Vi-
cario. Quod S. Bernardus hic quemlibet
Episcopum Jesu Christi Vicarium esse af-
firmet, exploratissimum est.

Tum

Tum S. Bernardus de Abbatibus ita sæcul. XII. A.C. 1128.
 prosequitur: *Quidam multo labore & pretio per Apostolica privilegia sibi vindicant insignia Pontificalia utentes & ipsi more Pontificum Mitra, Annulo atque Sandaliis. Profecto esse desiderant, quod videri gestiunt, meritoque nolunt subjecti esse Episcopis, quibus ipso jam desiderio se coequant. Quin quanto, putas, auro, si illud privilegium conferri possit, nomen Pontificis redimerent? Quis unquam proborum monachorum talia aut verbo docuit, aut reliquit exemplo? vel in quo Humilitatis gradu S. Benedictus fastum & Dignitatum amorem posuit? (*)* Lectorem
 me-

c. 36.

(*) Tandem S. Pater perorat in hunc modum: *Labor & latebra & voluntaria paupertas sunt monachorum insignia, hæc vitam solent nobilitare monasticam. Vestri autem oculi omne sublime vident, vestri pedes omne forum circumeunt, vestra lingua in omnibus audiuntur Conciliis, vestra manus omne alienum diripiunt patrimonium. Tamen, si ita oportet, ut emancipati a subiectione Pontificum, pari cum Successoribus Apostolorum gloria, pari Cathedra, iisdemque Solemnium indumentorum insignibus attollamini, cur non & Sacros Ordines celebratis? Sed vereor, ne longiori lectione onerosus Archiepiscopo fiam. S. Bern. de off. Episc. cap. ult.*

Hist. Eccles. Tom. XVI.

R r

Sæcul. XII. meminisse oportet, S. Bernardi ætate
A.C. 1128. Monasteriorum exemptiones, & Abbatum
 privilegia adhuc rara fuisse; nam Ordines recentiores, Cisterciensis, Fontebraldensis, Præmonstratensis, cum conderentur, Episcoporum Jurisdictioni discretis verbis subjecti sunt, quod ex Chartis, in eorum exordio datis, ut notavi, dispicimus.

§. LVIII.

Statuta Guidonis.

Gui. 1. de vita S. c. 11. Cartusiani vero longe ab eo aberant, ut se exemptos dicerent, cum Episcopum Gratianopolitanum Abbatis loco haberent, ideoque domi a Priore regerentur. Unde etiam nulla exemptio in eorum Statutis apparet, sub idem tempus, *Sup. lib. LXVI. §. 25.* anno circiter a Cartusiano Monasterio condito quadragesimo quinto, a Guidone* Priore, qui tunc ibidem annis jam octodecim præerat, conscriptis. Hanc *Stat. Guig. edit. 1510. & 1703.* Collectionem Guido tribus Prioribus aliorum trium Monasteriorum, Bernardo de Portis, Humberto de S. Sulpitio, & Miloni Marorevano inscripsit; atque suo & Fratrum suorum nomine dicit: *Statuta domus nostræ conscripsimus, ut precibus vestris, & Hugonis Episcopi Gratianopolitani, cujus voluntati resistere nobis non licet, præcepto obsequeremur. Id facere diu distulimus ob causas, quas magni momenti*